

РЕШЕНИЕ

№ 1628

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100510891 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 11437 от 01.07.2023 г. по гр.д. № 66996/2022 г. по описа на СРС, 126 с-в е признато за установено по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б срещу Й. К. М. с ЕГН *****, искове с правно основание чл.422 от ГПК вр. чл. 79. ал. 1. пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че Й. К. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 2806,93 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода м.09.2019г. до м.04.2021г. за реално потребена енергия, ведно със законната лихва от 27.09.2022г. до изплащане на вземането, 395,54 лева - мораторна лихва за забава върху главниците за периода м.09.2019г. до м.04.2021г. от изпадане в забава до 13.09.2022г., както и суми за дялово разпределение 24.62 лева - главница за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 27.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5,20 лева - лихва за забава за периода от 01.10.2019г. до 13.09.2022г., за които е издадена заповед по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело№52150/2022г., КАТО е отхвърлен иска за установяване дължимост на главницата за сумата от 2806,93лева до 2958,59 лева за периода от м.05.2019г. до м.08.2019г. и лихва за забава върху посочените главница за разликата от 395,54лева до 443.48лева.

Решението е постановено при участието на „БРУНАТА БЪЛГАРИЯ”ООД, като

трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението, в частта на уважаване на исковете, е обжалвано от ответника Й. К. М. с изложени доводи, че е неправилно, поради нарушение на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон, както и поради необоснованост. Поддържа, че не се намира в облигационни отношения с ищеца във връзка с доставката на ТЕ за битови нужди. Чрез събраните в производството доказателства не било установено реалното потребление на ТЕ, чиято стойност да възлиза на исковата сума. Установени били нарушения при отчет и измерване на потребената в имота ТЕ, което съдът не е отчетел при постановяване на решението. При постановяване на решението не било съобразено, че ответникът не дължи и суми за дялово разпределение и законна лихва за забава върху главните задължения.

Жалбоподателят отправя искане за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковете в цялост, като неоснователни. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал. 3 ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, в който е изразено становище за нейната неоснователност. Отправя искане за потвърждаване на решението в обжалваната част, като правилно. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал. 3 ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от подпомагащата страна.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилност изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че процесния имот е топлоснабден; че ответника е собственик на топлоснабдения имот, находящ се в гр. София, общ. Триадица, ж.к.Иван Вазов, ул. ***** с абонатен № *****, поради

което е битов клиент по смисъла на §1, т. 2а от ДР на ЗЕ, за процесния период и имот, за който са доставяни количества ТЕ; че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет договор за продажба на топлинна енергия; че в качеството си на потребител на ТЕ в имота – жилищен обект ответникът дължи разходи за заплащане на цена на потребена топлинна енергия и цена на извършената услуга дялово разпределение, чиято стойност възлиза на исковата стойност.

Решението е правилно.

Чрез представената пред СРС заповед от 07.05.1983г. на Изпълнителния комитет на СНС се установява, че топлоснабдения имот – апартамент № 58, находящ се в гр. София, общ. Триадница, ж.к.Иван Вазов, ул. „*****“ е предоставен на В.И. М.а като обезщетение за отчужден недвижим имот, за нуждите на сина ѝ Й. К. М.- ответник в производството. С оглед това, съдът намира за установено, че ответникът е придобил собствеността върху имота и същият се явява битов клиент на ТЕ за процесния период за този апартамент. Доводите на въззивника- ответник в обратен смисъл, съдът намира за недоказани и съответно – неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г. / потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). В този см. са и разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК, което настоящия състав възприема.

Установява се от представените пред първата инстанция доказателства, че описания обект се намира в сграда, която е топлоснабдена. За обосноваване на тази констатация, съдът съобрази представените пред първата инстанция протокол от общо събрание на етажната собственост от 25.09.2001 г. и списък към него, договор от 03.10.2001 г., индивидуални справки за топлинна енергия и протоколи за отчет.

Чрез представените документи от ищеца и от фирмата за дялово разпределение „БРУНАТА БЪЛГАРИЯ“ЕООД, както и чрез констатациите на СТЕ, приета пред

първата инстанция, която настоящия състав кредитира напълно по реда на чл.202 ГПК, се установява, че сградата, в която се намира апартамента на ответника е с непрекъснато топлоподаване през процесния период от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., Топлофикация София ЕАД е извършвала ежемесечно отчет на общия топломер, който е годно средство за контрол и измерване; ФДР е извършвала дялово разпределение на потребената в сградата ТЕ при спазване действащата законодателна уредба.

С оглед тези обстоятелства, съдът намира че за процесния период е начислено потребление в имота за периода от месец май 2019 г. до месец април 2021 г. съобразно действащата нормативна уредба и изискванията в нея. Както е посочено в приетата пред СРС, съдебно-икономическа експертиза, чийто констатации настоящия състав кредитира по реда на чл.202 ГПК, сборът от дължимите за процесния имот месечни суми за доставена топлоенергия в процесния имот е в размер на 2983,21 лв. а сборът от дължимите суми за дялово разпределение е в размер на 24,62 лв. Установява се, че размерът на законната лихва върху главницата, считано от датата на изпадане на ответника в забава до 13.09.2022г. общо и за отделните месеци е в размер на 443,38лева, и 5.20лева лихва върху главницата за дялово разпределение.

Настоящият състав кредитира напълно дадените констатации от експертите по СТЕ и ССЧЕ, приети пред първата инстанция на основание чл.202 ГПК.

Доводите на въззивника, че в имота не е имало потребление за отопление за исковия период, съдът намира за неоснователни с оглед посоченото по-горе.

Възражението на ответника за погасяване по давност на част от заявените в производството претенции съдът намира за основателно. При съобразяване, че заявлението по чл.410 ГПК е било подадено на 27.09.2022 г., правилно СРС е посочил, че погасени по давност са вземанията за 151,66 лева - главница за периода от м.05.2019г. до м. 08.2019г. и за лихва в размер на 47,94лева, за които суми исковете са отхвърлени като неоснователни.

С оглед изложеното, съдът намира че реалното количество потребена ТЕ за битови нужди в имота за посочените отоплителни сезони е доказано в производството от ищеца без съмнение, т.е. пълно и главно. Тъй като всеки собственик на самостоятелен обект придобива правото да ползва постъпилата в сградата топлинна енергия, то, всеки следва да участва и в разпределението на тежестите, свързани с общата вещ, като заплаща топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация /в този смисъл - Решение № 5 от 22.04.2010 г. по к. д. № 15/2009 г. на Конституционния съд на РБ/. В допълнение, с Решение от 5.12.2019 г. по съединени дела С- 708/17 и С- 725/17 Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че българската правна уредба, която задължава собствениците на апартамент в сграда - етажна собственост, присъединена към система за централно управление, да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградна инсталация, въпреки че индивидуално не са

поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент, не противоречи на правото на ЕС и в частност на правата на потребителите и регулацията на нелоялните търговски практики. Напротив, следва сметките за използваната топлинна енергия в тези общи части да се изготвят индивидуално за всеки собственик на обект в сградата, като се изчисляват пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

С оглед това, при установяване количествата топлинна енергия и констатациите на съдебно-техническата експертиза, сочещи че дяловото разпределение е правилно извършено, ищецът е доказал количеството на доставената в имота на ответника топлинна енергия.

От страна на последния не се твърди, а и не се доказва плащане на процесните суми, поради което задължението за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. се равнява на посочения по-горе размер от 2806,93 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/, 395,54лева-мораторна лихва за забава върху главниците за периода м.09.2019г. до м.04.2021г. от изпадане в забава до 13.09.2022г., както и суми за дялово разпределение 24.62 лева - главница за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 27.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5,20 лева - лихва за периода от 01.10.2019г. до 13.09.2022г.

При така формираните изводи, поради съвпадане изводите на двете инстанции, постановеното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед цената на иска, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. второ ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата 50.00 лв.-разноски за възнаграждение на юрисконсулт за въззивната инстанция.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 11437 от 01.07.2023 г. по гр.д. № 66996/2022 г. по описа на СРС, 126 с-в, В ЧАСТТА, с която е признато за установено по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б срещу Й. К. М. с ЕГН *****, искове с правно основание чл.422 от ГПК вр. чл. 79. ал. 1. пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал.1 ЗЗД, че Й. К. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 2806,93 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода

м.09.2019г. до м.04.2021г. за реално потребена енергия, ведно със законната лихва от 27.09.2022г. до изплащане на вземането, 395,54 лева - мораторна лихва за забава върху главниците за периода м.09.2019г. до м.04.2021г. от изпадане в забава до 13.09.2022г., както и суми за дялово разпределение 24.62 лева - главница за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 27.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5,20 лева - лихва за забава за периода от 01.10.2019г. до 13.09.2022г., за които е издадена заповед по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело№52150/2022г.

ОСЪЖДА Й. К. М. с ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 50.00 лв., представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „БРУНАТА БЪЛГАРИЯ”ООД, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

На стоящото решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____